

Eŭropa Bulteno

**Sendependa esperantlingva ret-bulteno
por informado kaj debato pri Eŭropa Unuiĝo**

13an de Majo de 2000. N-ro 6

Redaktas:

Umberto Broccatelli - Prezidanto de Euxropa Esperanto-Unio
Via G. Brodolini 10 I-00139 Roma - Italio
u.broccatelli@tiscalinet.it, tel./fakso +39-0687135019

"Esperi pri daŭrado de harmonio inter multaj sxtatoj sendependaj kaj malligitaj, tio estus neglekti la unuforman iradon de la homaj okazajxoj kaj kontrauxiri la sperton akumulitan de la tempo" Hamilton, The Federalist

* * * * *

Tiu cxi retbulteno konsistas el du partoj: unu estas informilo pri Euxropa Esperanto-Unio (EEU-informilo) kaj pri la euxropa agado de la Esperanto-movado gxenerale; la dua estas libera forumo pri temoj ligitaj al la procezo de euxropa unuiĝo kaj al ties rilato kun la celoj de la Esperanto-movado (Euxropa debato). Kiu deziras ricevi gxin, tiu sin anoncu al la ret-adreso <u.broccatelli@tiscalinet.it>; same se oni ne plu deziras ricevi gxin. Al la sama adreso oni sendu kontribuojn kaj reagojn. Dankon pro via atento

EEU - INFORMILO

Tiu ĉi numero estas tute dediĉita al la ĵus okazinta 4a Eŭrop-Unia Esperanto-Kongreso en Ostendo. La artikoloj estas la samaj kiuj aperas esperante en la n-ro 3/2000 de la revuo "l'esperanro", organo de Itala E-Federacio. Pro la amplekso de tiu ĉi parto, ni ne aperigas ĉi-numere la parton "Eŭropa Debato",

EN OSTENDO KUNVENIS SPECIMENO DE LA EŬROPA POPOLO

Ĉu ekzistas eŭropa popolo aŭ ekzistas nur unuopaj nacioj en la eŭropa kontinento? Jen demando, kiu povas ricevi malsamajn respondojn laŭ la diversaj vidpunktoj. Laŭ iaj aspektoj la homoj de la diversaj landoj de Eŭropo, kaj precipe tiuj de la Eŭropa Unio, jam estas tre proksimaj inter si: laŭ kulturo, laŭ kutimoj, laŭ vivnivelo. Post jarcentoj de militoj ili ĝuis pacon en la lasta jarcent-duono kaj milito inter ili jam estas eĉ ne pensebla. Dek unu el la EU-landoj havas komunan monunuon, kiu post unu kaj duona jaro fariĝos materie videbla en la manoj de la civitanoj.

Sed konscio pri eŭropa identeco ankoraŭ ne estas ĝenerala. Homoj povas samtempe havi plurajn identecojn (kiel tre bone klarigis Zlatko Tišljar): vilaĝa, regiona, nacia kaj ankaŭ eŭropa. Tre gravaj konsistigaj elementoj de tiuj identecoj estas la lingvo kaj la aparteno al politika komunumo. Kaj tiuj ĉi ankoraŭ mankas al eŭropanoj: ili ne havas neŭtrale komunan lingvon, ili ne havas komunan ŝtaton, kvankam E.U. vojas tiudirekte.

Kelkaj eŭropanoj tamen havas almenaŭ unu el tiuj du konsistigaj elementoj, nome neŭtrale komunan lingvon, kaj ĝenerale ili havas ankaŭ fortan konscion pri la neceso de pli forta unuiĝo.

Pli ol tricent el tiuj eŭropanoj kunvenis en Ostendo en la 4a Eŭrop-Unia Esperanto-Kongreso. Ili konsistigis specimenon de tiu eŭropa formiĝanta popolo, kiu, gardante siajn regionajn kaj naciajn identecojn, tamen akiris ankaŭ eŭropan identecon, kaj, parolante lingvon, kiu povus fariĝi la neŭtrale komuna lingvo de Eŭropo, donas ekzemplon sekvindan.

Tio ne kontraŭdiras la celon ke Esperanto fariĝu neŭtrale komuna lingvo de la homaro. Eŭropo donis al la resto de la homaro multajn ekzemplojn aŭ instruojn, kiujn poste oni sekvis aliloke; kelkaj estis tre malbonaj (naciismoj, diktaturoj, rasismoj), sed kelkaj estis bonaj kaj sekvindaj (demokratio, toleremo, homaj rajtoj). Same kiel Eŭropo, se ĝi vere atingos pacan politikan unuiĝon, donos grandegan ekzemplon al la ceteraj mondopartoj survoje al estonta tutmonda unuiĝo, tiel ankaŭ, se Eŭropo solvos sian internan lingvoproblemon per neŭtrala lingvo, ĝi proponos al la cetera mondo validan solvon por la tutmonda lingvoproblemo.

Pri la graveco de la eŭropa tereno por la sukceso de la ideo de neŭtrale komuna lingvo la konscio pli kaj pli disvastiĝas en la Esperanto-mondo. Tion pruvas ankaŭ la ĉeesto en la inaŭgura kunsido de la kongreso, la vesperon de ĵaŭdo la 27a de aprilo, de du estraranoj de UEA, Michela Lipari, ĝenerala sekretariino, kaj Renato Corsetti, vicprezidanto, kaj de Stefan MacGill, estrarano de ILEI. Ili alparolis la kongreson, ne nur portante saluton, sed deklarante sian pretecon kunlabori por ĝiaj celoj..

Tion ni alte aprezas.

Umberto Broccatelli

4a EŬROP-UNIA ESPERANTO KONGRESO EN OOSTENDE

De la 27a de aprilo ĝis la 1a de majo okazis la kvara Eŭrop-Unia Esperanto-kongreso en Oostende kun proksimume 330 aliĝintoj el 20 landoj. Tiu ĉi kongreso estis eksterordinara el diversaj vidpunktoj.

1. Ĝi havis tri temojn, nome ''Ekologio, ŝlosilo por la 3a jarmilo'', ''Eŭropa Unio'' kaj ''Interkulturo''. La ĉeftemo estis ekologio. Komitato Jean-Pain ĉeestis per belega informa budo kaj Frederik Van den Brande prizorgis prelegon. En la enirhalo estis ankaŭ ekspozicio de publikaĵoj pri ekologio el la EU-landoj. Parto de la kongresanoj biciklis al la ekologia centro en Oostende. Profesoro Orszach prelegis pri ''Mastrumado de la akvo, analogio kun internacia komunikado'' en la Eŭropa Parlamento. La dua temo Interkulturo manifestiĝis per demonstrado de la projekto al lernejestroj en Oostende kaj denove dum la solena inaŭguro fare de Stefan MacGill en ĉeesto de aro da eminentuloj el la provincaj kaj urbaj instancoj, kiuj promesis

subteni ĝin. Por priparoli la lingvajn problemojn de EU ni vizitis la Eŭropan Parlamenton kaj diskutis kun la eŭroparlamentano Nelly Maes. Pro parlamenta ferio aro da parlamentanoj, kiuj unue promesis partopreni, lastminute rezignis. Tie ankaŭ okazis debato pri la prelego, kiun Zlatko Tišljar faris la antaŭan vesperon pri "Eŭropa identeco".

2. Ankaŭ eksterordinara estis la subteno de influhavaj personoj. La kongreso akiris la altan protekton de la belga reĝo. En la Honora Komitato Interkulturo estis 19 personoj, nome la tuta provinca estraro kaj la urbestro. En la Honora Listo de la kongreso estis dek ministroj, i.a. la ĉefministro kaj 16 eŭroparlamentanoj.

3. Menciinda estas la nekutima subteno de publikaj instancoj: la lokaj instancoj kunlaboris en la preparoj de la kongreso per tabuloj kaj ŝildoj, senpage disponigis kongresejon, regalon, biciklojn, eniron de muzeo; kaj la lokaj komercistoj mendis 40-on da reklamoj en la multkoloraj dua bulteno kaj kongreslibro.

4. Sendube ankaŭ la eŝo ĉe la publiko en multvizitata populara banurbo estis nekutima: 40 flagoj kun la vorto Esperanto flirtis sur la kongreseja placo meze de la urbo, ĉe la kongresejo, ĉe diversaj butikoj kaj hoteloj, sur la ekskursaj ŝipoj kaj ĉe la enirpordoj, kie okazis la aliaj programeroj. La gazetaro raportis per grandaj artikoloj kun fotoj, la loka televidstacio filmis du fojojn kaj okazis radiointervjuoj.

5. Plaĉa estis ankaŭ la kombino de la temoj kun turismado: la vizito al la Eŭropa Parlamento kombiniĝis kun busa kaj pieda ĉiĉeronado tra la urbo Bruselo kaj gvidataj vizitoj al la urbodomo; post prelego pri ekologia temo la partoprenantoj vizitis ekologian centron kaj Atlantikwall-muzeon; dum ŝipekskurso oni aŭdis prelegon pri "Delfenoj kaj balenoj en la norda maro" de Wim De Smet, okazis forumo de la laborgrupo Perspektivo kaj la paro Robineau rakontis pri sia ok-jara vojaĝo tra la mondo. Malforta flanko estis tro malgranda grupo da lokaj kunlaborantoj por gvidi la kongresanojn tra la kompleksa programo. Konklude mi pensas ke la kongreso estos memorinda kaj havis aron da elementoj kiuj povus inspiri la organizontojn de la venonta kongreso. La 5a EEŭ-kongreso okazos en 2002 en Verona. Ivo Durwael, sekretario de FEL

LA TAGO ĈE LA EŬROPA PARLAMENTO EN BRUSELO

29a de aprilo 2000

Kadre de la 4a Eŭrop-Unia Esperanto-Kongreso okazinta en Ostendo (27a de aprilo - 1a de majo 2000) reliefiĝis inter ĉiuj aliaj programeroj la grava kunveno sub la titolo "Eŭropa identeco, ideologio kaj lingvo".

Dum vasta kaj multaspekta debato oni enfokusigis originalajn flankojn de la lingvo-problemo ne nur rilate la rolon de Esperanto en la Eŭropa Unio, sed ankaŭ koncerne aliajn ĝeneralajn problemojn.

Efektive la eksterordinara evento fariĝis avangarda momento pro ĝia ĝustatempeco ĉe la sojlo de la tria jarmilo kaj la altsignifa temaro kiu malfermis la vojon de necesa taŭga programo pri unueca komuna politiko.

Elstarigis la renkontiĝon prestiĝaj prelegantoj (prof. Joseph Orszagh de la

Universitato de Mons, en Belgio, kaj la kroata Zlatko Tisljar, verkisto kaj direktoro de la slovena Interkulturo) kaj spertaj kunordigantoj (Hans Erasmus, la motoro de la Brusela Laborgrupo pri la Lingvoproblemo de la Eŭropa Unio) kaj Michael Cwik, ekonomikisto, funkciulo de la Eŭropa Komisiono, kun la helpo de spertuloj kiel la germano Werner Bormann, la italo Umberto Broccatelli, la hispana s-ino Rafaela Urueña de Hernandez, profesorino pri internacia juro en la Universitato de Valladolid. Tamen ne duaranga estis la multnombra kaj altnivela ĉeestantaro, atenta dum la aŭskultado, vigla kaj instiga dum la debato.

Malferrmis la prelegaron eminenta gasto: s-ino Nelly Maes, belga eŭroparlamentanino, kiu sincere defendis la pozitivajn flankojn de la plurlingveco, kies pruvo estas la trilingva realo de Belgio, frukto de respekto al historiaj kaj tradiciaj radikoj, kiun lingvo artefarita ne rajtus damaĝi.

Sed la efika argumentado de pluraj ĉeestantoj unue memorigis al ŝi la multajn malnovajn antaŭjuĝojn, erarojn kaj falsajn ideologiojn de hegemonio kaj superregado kunligitajn kun la kulto de nacieco; due, objetis ke multo en nia ĉiutaga vivo estas artefarita; trie, asertis, ke, se Eŭropo akceptis komunan monon, ne kompreneblas kontraŭstaro aŭ apatio al komuna lingvo.

Konklude, s-ino Maes konsentis ke jes, tio, kio mankas ne estas favoraj argumentoj, sed la politika volo ŝanĝi la nunan lingvosistemon, malgraŭ la kostoj de miliardoj por la interpretistoj, kosto kreskanta ĉiufoje kiam novaj landoj petas eniri la Eŭropan Union. Vere la politikistoj havas malfacilaĵojn bone kompreni unu la alian kaŭze de la ĉiam kreskanta multlingveco. Pro tio ŝi promesis, inter ĝenerala aplaŭdo, ke ŝi mem eklernos Esperanton.

Post tiu esperiga uverturo, alternis ĉe la mikrofono la oficialaj prelegantoj kaj ĉiu el ili alfrontis la kernan problemon de la Eŭropa identeco laŭ sia propra vidpunkto, en la jena sinsekvo.

1) Sen flankenmeti la aspekton de la pli kaj pli kreskantaj kostoj de la plurlingveco, la lingvo Esperanto mem povas fariĝi signo de eŭropa identeco, identiĝante kiel fincela ŝtupo de lingva projekto, kiu rekonas ĉe la unua ŝtupo la regionan lingvon (aŭ dialekton), ĉe la dua la nacian, ĉe la tria, la komunan eŭropan lingvon.

2) Identeco ne estas racia elemento, sed sento, emocio, volo, kiu evoluigas la konscion de aparteneco kaj helpas al la reedukado al novaj valoroj. Por unuigi Eŭropon do necesas ŝanĝo de valoroj, sekve ŝanĝo de sentoj: fari Eŭropon signifas ami Eŭropon. (Tisljar)

3) Pli ol de komuna monunuco, la ebleco de eŭropa unueco dependas de rekta interparolado je ĉiuj niveloj, sekve de komuna lingvo. Esperanto estas sintezo de ĉiuj eŭropaj lingvoj, sed renkontas, en malsama tereno, la samajn politikajn obstaklojn kiel la mastrumado de la akvoj (la specifa fako de la preleganto). Ambaŭ problemoj, multlingveco kaj poluado, postulas saman laboron kaj saman politikan volon kontraŭ la tro multekosta kaj senutila nuna sistemo. La ĝusta solvo povas esti nur klara reorientigo de la eŭropa politiko al novaj teknikoj pli malmultekostaj ol la nunaj. Esperanto solvus la plejmulton de la lingvaj problemoj, sed ĝin kontraŭas lingva apatio kaj apartaj interesoj. (Orszagh)

4) Grava faktoro de eŭropa identeco estas ja lingvo, sed eĉ pli grava faktoro estus la ekzisto de komuna ŝtato. Ĝis nun la procezo de unuigo

marŝis precipe sur ekonomia tereno kaj oni atingis komunan monunuon. Sed nun oni devas fari decidigan paŝon kaj konstrui politikan unuecon. Vera eŭropa politiko postulas registaron, balotojn, konstitucion, surbaze de la principo de subsidiareco, alivorte Federacian Ŝtaton kaj komunan civitanecon.

Same kiel lombardoj, piemontanoj, romanoj, napolanoj, sicilianoj ktp fariĝis italoj post la ekesto de la itala ŝtato, akirante iom post iom sian italan identecon, kune kun la komuna lingvo nacia, tamen ne forlasante siajn regionajn identecojn, same italoj, francoj, germanoj, hispanoj ktp fariĝos eŭropanoj, gardante siajn naciajn identecojn kulturajn kaj lingvajjn. Tial eŭropa ŝtato bezonos doni al si neŭtralan eŭropan lingvon, ĝuste por plifortigi la komunan identecon de siaj civitanoj. (Broccatelli)

5) Ankoraŭ ne ekzistas eŭropa identeco, ĉar ne ekzistas eŭropaj gazetoj nek eŭropa publiko: komuna lingvo estas kondiĉo por krei aŭtentikan unuecon. (Bormann)

Kunligis la intervenojn la sperta kunordiga agado de Hans Erasmus kaj de Michael Cwik, ĉiu en sia propra stilo, per prezentadoj, klarigoj, komentoj, kaj eĉ tradukoj, la unua; per instigoj al konkludaj sintezoj la dua. Tiamaniere danke al perfekte harmonia kunorganizado ĉiu individua kontribuo kunfluis al difino de tio, kion Esperanto signifis, signifas kaj signifos por nia propra kaj ĉies identecoj.

Esperanto povas kaj rajtas esti lingvo kaj simbolo de identeco de la naskiĝanta unueca Eŭropo, sed mankis ĝis nun la politika volo.

Trispecaj estas la formoj por enirigi oficiale Esperanton en la novan Eŭropon:

- 1) kiel aldonan lingvon;
- 2) kiel reprezentanton de ĉiuj laborlingvoj;
- 3) en la gamo de la eŭropaj lingvoj.

Ĉi tiu estas la sinteza mesaĝo, kiun de la Eŭrop-Unia Kongreso en Bruselo, avangarda taĉmento de tuteŭropaj civitanoj, ne nur esperantistoj, lanĉis al ĉiuj homoj de bona volo: ĉu unue al U.E.A. kaj al aliaj centroj de esperanta kulturo?

Paola Gozzi Gorini

LA LABORO DE LA EEU-KOMITATO EN OSTENDO

En la kunvenoj de la EEU-komitato estis valide reprezentataj 9 landaj asocioj, kiuj estis pagintaj siajn kotizojn por la jaro 1999, nome:

Aŭstrio: s-ino Katinjo FETES-TOSEGI,
Belgio: s-ino Flory WITDOECKT,
Francio: s-ro Claude LONGUE EPEE,
Germanio: s-ro Kurz RAINER,
Hispanio: s-ino Rafaela URUEÑA de ALVAREZ,
Irlando: s-ro Sean O RIAIN,
Italio: s-ro Umberto BROCCATELLI,
Nederlando: s-ro Hans ten HAGEN,
Svedio: s-ro Bengt NORDLÖF.

Entute 11 landaj asocioj el 15 pagis la EEU-kotizojn por 1999; ne pagis: Britio, Danio, Luksemburgio kaj Grekio. Sed Grekio promesis baldaŭ pagi. En kvar fermitaj laborkunsidoj la Komitato atingis la jenajn konkludojn:

1) Estas konfirmata la konsisto de la nuna "Trojko" (aŭ Triopo), nome la estraro de EEU:

- Umberto BROCCATELLI, prezidanto
- Katinjo FETES-TOSEGI, sekretariino
- Hans TEN HAGEN, kasisto.

2) La propono pri agado por "Konstanta konferenco pri la lingvoproblemo en Eŭropo" estas lanĉita. La teksto de la Deklaro por aliĝo al tiu kampanjo (kiu estis aprobita ankaŭ kiel kongresa rezolucio) estos tradukita en ĉiujn lingvojn de la Unio (ĝi jam ekzistas en la itala, la franca kaj la nederlanda), zorge de la koncernaj EEU-komitatoj. La landaj asocioj estos invitataj publikigi tiun tekston kaj lanĉi kampanjon por akiro de subskriboj de eŭropaj kaj de naciaj parlamentanoj, de aliaj gravaj reprezentantoj de la politika kaj de la kultura mondo kaj ankaŭ de asocioj, lokaj asembleoj ktp. Fine de la jaro la kolektitaj subskriboj estos aneksaĵo al peticio prezentota al la Eŭropa Parlamento.

Estas bone notite, ke ĉiuj subskribitaj deklaroj estas kolektotaj kaj sendotaj de EEU al la Eŭroparlamentara Prezidentino, je la fino de decembro. Sed nepre necesas, ke la deklarojn sub-skribitajn de la eŭropaj parlamentanoj la EEU-delegitoj sendu antaŭ septembro, t.e. antaŭ la komenco de oficialaj debatoj pri la kampanjo "2001: jaro de la lingvoj".

3) La propono aliĝi al "Komitato 2020" ne estis akceptita.

4) Oni diskutis la proponon klopodi aranĝi EEU-oficejon en Bruselo. Fine oni alvenis al la decido starigi tie almenaŭ kontakt-adreson. Konkretajn eblecojn kaj manierojn de utiligo oni plu esploros.

5) La projekto "Konstanta Konferenco" startos kiel iniciato de EEU, sed ni turnos nin ankaŭ al aliaj asocioj - ankaŭ neesperantistaj - petante ilian aliĝon. Post kelkaj aliĝoj estos oportune starigi ian komitaton por antaŭenigi la projekton, en kiu partoprenos la asocioj kiuj volos kunlabori, kaj per agado kaj per mono. Al tio kunligiĝas la ideo pri oficejo - aŭ kontakt-adreso - en Bruselo, kiu povus havi ĝuste la rolon de centra punkto de kunordigo.

6) Estis ankaŭ aprobita propono farita de la franca EEU-komitato, s-ro Claude Longue-Épée, por ke li persone kontaktiĝu kun G. Caudron, kiu estas ja la sola Eŭropa Parlamentano, kiu ĝis nun oficiale intervenis favore al Esperanto kadre de parlamentaj debatoj. CLE intencas pridiskuti kun G. Caudron la du jenajn temojn:

- Kiel agadi efike (kunlabore) kaj kampanji kadre de la "Jaro 2001: jaro de la lingvoj en Eŭropo".
- Kiu estas la plej efika rimedo, por sendi kaj agnoski fare de la parlamento, niajn subskribitajn deklarojn por "Konstanta Konferenco".

7) Estas notindaj kelkaj rimarkoj faritaj de H. Erasmus, inspiritaj de la nunaj klopodoj de la Brusela laborgrupo. Pri la ĝenerala sinteno, kiun devus havi EEU (kaj landaj asocioj) estas substrekinde emfazi pri tri karakterizoj de la Eŭropaj Parlamentanoj kaj de la Eŭroparlamentaj komisionoj; tio estas:

- La vorto Esperanto restas tabua plej ĝenerale. Estas ja tabuoj "Komuneco" (!) kaj "artefariteco".
- Estas emfazendaj, nekontesteblaj kaj akceptitaj de ĉiuj (ĉu sincere, ĉu hipokrite?) la vortoj "Diverseco", "Plurlingvismo" (!), do "Propedeŭtikeco".
- La Brusela laborgrupo, sin apogante sur la ĉi-supraj hipotezoj, sukcesis decidigi starigon de speciala komisiono, en kiu oni oficiale parolas pri Esperanto (kaj ne malfavore). Ni atentu, ne damaĝi per tro granda entuziasmo aŭ tro tuja postulemo tiun nekontesteblan progreson.

8) La sekretariino de la EEU-komitato, s-rino Katinjo Fetes Tosegi, proponas sin por aranĝo de TTT-ejo de EEU. La propono estas akceptita kun danko.

9) Por la estonta Eŭrop-Unia Kongreso venis propono de s-ro Salvatore Argentino organizi ĝin en Verona (Norda Italio) en la jaro 2002. La propono estas akceptita kun danko.

10) Oni starigas kategorion de individuaj "simpatiantoj de EEU", t.e. homoj kiuj deziras esti regule informataj pri la agado de EEU, helpi finance kaj eventuale kunlabori. Estos "simpatiantoj" tiuj personoj, kiuj pagos al EEU minimuman jaran kotizon de 20 eŭroj; el tiu kotizo duono estos konsiderata kiel kosto por poŝta sendado de papera "Eŭropa Bulteno" (laŭeble 10 numeroj jare) kaj la resto kiel kontribuo al la kaso de EEU. Kompreneble ĉiu pli granda libervola donaco estos bonvena. Aparte malavaraj donacoj estos diskonigataj (krom se la interesato tion ne volos). La pagoj iru al la UEA-konto de EEU: eece-p

11) Broccatelli informis pri la manifestacio por eŭropa demokratio okazonta en Nico (Suda Francio) la 7an de decembro dum la konferenco de ŝtatestroj kaj registarestroj de la Unio. Oni decidis ke EEU ne oficiale aliĝu kun sia nomo, sed invitu la esperantistojn partopreni kun siaj flagoj kaj sloganoj kun postulo pri "lingva demokratio en la Unio". La franca komitatano esploras la eblecojn ricevi organizan apogon de la Nica E-Grupo. Broccatelli sciigos la adresojn en la diversaj landoj, kien oni povos turni sin por havi informojn pri karavanoj aranĝitaj de diversaj asocioj (eŭropismaj, sindikataj, partiaj ktp), al kiuj esperantistoj povus individue aliĝi por ricevi vojaĝ- kaj loĝ-faciligojn.

12) Pri la celoj de EEU, la propono, ke EEU okupiĝu ankaŭ pri plifortigo de la movado en la eŭropaj landoj kie ĝi estas pli malforta, estas malakceptita, tial ke tio estas tasko de UEA kaj de la landaj asocioj; EEU ne havas proprajn monrimedojn kaj devus ricevi ilin de la landaj asocioj por tia agado; cetere eŭropaj esperantistoj individue jam multe kontribuas per asociaj, individuaj kaj kongresaj kotizoj al la enspezoj de UEA, kiu do devus dediĉi parton de sia buĝeto ankaŭ al Eŭropo.

13) Post la kongreso Corsetti sciigis ke UEA pretas konkrete helpi al la agado de EEU kaj ke okazos kunveno de la interesatoj por preparoli la farenadojn.

Umberto Broccatelli

FERMO DE LA KONGRESO

En la ferma kunsido, la matenon de la 1a de majo, la kongresanoj aŭskultis raportojn de la organizantoj de la kongreso kaj de la prezidanto de EEU. Ricevis varmajn dank-esprimojn ĉiuj kunlaborantoj kaj precipe Flory Witdoekt, kiu estis la motoro de la kongreso. La kongresanoj aprobis per aplaŭdo la rezolucion jam aprobitan de la EEU-komitato, kiu reprenas la tekston de la deklaro favore al Konstanta Konferenco de Eŭropa Unio pri la Eŭropa Lingvo-Problemo, kiu estos proponata por subskribo al ĉiulandaj eŭropaj eminentuloj. La teksto de la rezolucio troviĝas ĉi-sekve.

REZOLUCIO

Por Konstanta Konferenco de Eŭropa Unio
pri la Eŭropa Lingvo-Problemo

I

La partoprenantoj en la 4a Eŭrop-Unia Esperanto-Kongreso, kunvenintaj en Ostendo (Belgio) de la 27a de aprilo ĝis la 1a de majo 2000, konsiderante ke multobliĝas denuncoj fare de lingvistoj kaj de eminentaj kleruloj pri la riskoj de progresiva marĝeniĝo de niaj lingvoj favore al la angla lingvo; konsiderante ke lingvo estas ne nur komunikilo, sed nepre necesa esprimilo de iu kulturo, kiu sen ĝi ne povas pluvivi; prikalkulante do ke la dirita risko koncernas la eŭropan identecon mem, kies esenco kuŝas ĝuste en la plureco de la kulturoj de la Malnova Kontinento;

II

rimarkante krome ke la lingva reĝimo nuntempe reganta en E.U. - de laŭnoma egalrajteco de ĉiuj lingvoj - fariĝas des pli malfacila kaj multekosta ju pli kreskadas la nombro de la lingvoj de la Unio, kaj tial tiu egalrajteco iĝas pli kaj pli nur ŝajna; prikalkulante fine ke, se la unuiĝo de Eŭropo antaŭeniros, kiel estas dezirinde, kaj pli kaj pli alprenos politikan dimension kaj supernacian strukturon, ĝi devos solvi en malpli neadekvata kaj neefika maniero, ol hodiaŭ okazas, la problemon de la intereŭropana komunikado;

III

konsiderinte ĉion ĉi, sugestas ke, pro iniciato de la aŭtoritatoj de E.U., kaj aparte de la Eŭropa Parlamento - la Unia institucio, kiu plej multe suferas la menciitajn lingvajn malfacilaĵojn - oni starigu Konstantan Konferencon pri la lingvoj, kiu prefere kunsidu ĉiujare en la sama urbo kaj je la sama dato, en kiu reprezentantoj de E.U. kaj de ĝiaj institucioj, naciaj politikistoj, lingvistoj, aparte kvalifikitaj kleruloj kaj fakuloj kaj reprezentantoj de la eŭropistaj organizaĵoj diskutu la lingvajn problemojn de Eŭropo kaj aparte tiun de la intereŭropana komunikado kaj proponu adekvatajn kaj ne iluziajn solvojn.

Ostendo, la 1an de majo 2000